

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: דבوسی	שם פרטי: ניל
--------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: גרוסמן	
Grossman			
שנת לידה: 1931	מין: נקבה	בלועזית Ninel	שם פרטי איתו נולדתי: ניל
ארץ לידה: אוקראינה		בלועזית Nizin	עיר לידה: ניזין
שם פרטי ושם נעורים של האם: פירה פיצונינה		שם פרטי ושם משפחה של האב: אושר גרוסמן	
ארץ המגורים: אוקראינה		בלועזית Nizin	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ניזין
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמידה	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) השכלה יסודית
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: סזראן רוסיה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
תאריך השחרור:		המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: סזראן	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור סזראן		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
במידה ועלית באניה, ציין את שמה		שנת עליה:	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי
		1994	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

שמי נינל דבוסיס ונולדתי בשנת 1931 בעיר ניזין שבאוקראינה. בבית היינו חמישה, אבי אושר שהיה איש צבא, אימי פירה עקרת בית, אחי הקטן פליקס, סבתי חנה ואנוכי. עד תחילת המלחמה למדתי בבית ספר בכיתה ג' ובזמני הפנוי שיחקתי בשכונה עם החברים שלי.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

בפרוץ המלחמה ב-1941 אבי נשלח לצבא ונהרג (מיקומו לא ידוע עד היום), מהצבא אימא שלי קיבלה סוס וכרכרה שבה שמנו שקים, אוכל ובגדי קיץ וברחנו לכיוון סיזראן (רוסיה) כי שם חיה דודה שלי בשם גיטה. לאחר שבוע שנסענו בכרכרה הגענו לקולחוז, האנשים שם הציעו לנו להישאר אבל אימא סירבה בנימוס וכשיצאנו משם התחילה הפצצה נוראית והקולחוז הושמד. כל הדרך שבה הלכנו שמענו פצצות מתפוצצות לידנו והיה זה נורא מפחיד. אני זוכרת שהגענו לנהר קטן ולא היה גשר מעבר, הסוס לא רמה להיכנס למים ואימי נאלצה להיכנס עד הצוואר לנהר כדי למשוך אותו שיעבור ורק אז הוא עבר למרות שהמים היו קרים. המשכנו לכיוון רוסיה וראינו שלסוס יש קושי רב לסחוב את הציוד ואותנו, אימא צעקה לי: "תתחילי לזרוק שקים, שלסוס יהיה יותר קל", אז זרקתי בטעות את כל התמונות של המשפחה. הגענו לרוסיה והחזרנו את הסוס לצבא, אימא קיבלה אישור לכך ומשם נסענו לתחנת הרכבת, ואימא מצאה קרון שהיה פתוח (בקרונות סגורים נסעו אנשי צבא) ועלינו עליו. לפתע עלו אסירים לקרון, כל הנסיעה נסענו בפחד, פחדנו אפילו לשתות מים! בדרך ההיו הפצצות חזקות, אנשים מבהלה ברחו מהקרון אבל אימא חיבקה אותנו חזק ואמרה שאנחנו לא עוזבים. הפחד הכי גדול שלי קרה..אימא הלכה להביא מים מהתחנה בזמן שהרכבת עצרה ולפתע הרכבת המשיכה בנסיעתה וכולנו הרגשנו שמאבדים את אימא, אחרי כמה דקות אימא חזרה, היא הספיקה לעלות לרכבת ואיתרה אותנו. כשלבסוף הגענו לסיזראן מצאנו את דודה שלנו ואצלה גרנו מספר ימים, אימא מצאה בית פשוט מאוד ובו גרנו עד שנישאתי לבעלי איליה דבוסיס.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ וחיך בארץ

לאחר המלחמה אני סיימתי את לימודי ורכשתי מקצוע- גננת, עבדתי בתור גננת 35 שנים, לי ולאיליה יש שתי בנות: הגדולה- אנה והקטנה- מרינה. ויש לנו מהן שלושה נכדים וכבר שלושה נינים. עלינו ארצה בשנת 1994, אני ובעלי עם בתנו הקטנה מרינה, בעקבות בתי הגדולה אנה שעלתה לארץ, אני אוהבת את כרמיאל! ואנחנו מרגישים ברי מזל שקיבלנו את הדירה בהוסטל, כיף לנו!

ראיון: סמיון בלומברג

כרמיאל, אפריל 2013